

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/12/2017
Identifikačné číslo spisu:	9514100013
Dátum vydania rozhodnutia:	15.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9514100013.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej, JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného S. T. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 15. januára 2018 v Bratislave dovolanie obvineného S. T. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2014, sp. zn. 6 To 10/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2014, sp. zn. 6 To 10/2014 a v konaní, ktoré mu predchádzalo

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 319 Tr. por. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného S. T. a obvineného T. E..

Podľa § 386 ods. 1, § 324 Tr. por. per analogiam a čl. 6 ods. 1 Dohovoru napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2014, sp. zn. 6 To 10/2014 sa zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 386 ods. 2 a § 324 Tr. por. per analogiam a čl. 6 ods. 1 Dohovoru zrušuje sa aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 15. mája 2014, sp. zn. BB-4T/4/2014, výrok o vine a treste u obvinených S. T. a T. E. v celom rozsahu.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 324 ods. 1 Tr. por. per analogiam a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 388 ods. 1 Tr. por. per analogiam sa obvinení S. T. a T. E., podľa § 285 písm. a) Tr. por.

o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo

4. februára 2014, č. k. VII/2 Gv 23/2013/1000-28, pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 4. októbra 2012 v čase medzi 21.00 hod. až 22.00 hod. počas výkonu služby na križovatke obcí E. a E. R. v priebehu kontroly vodiča motorového vozidla Ing. A. U., jazdiaceho na motorovom vozidle zn. Ford Ranger, ev. č. N. C., dychovou skúškou u neho S. T. zistil elektronickým prístrojom Dräger alcotest č. 7410, ev.č. G.9 alkohol v dychu s výsledkom 0,17 mg/l, čím Ing. A. U. spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. priestupkoch v znení neskorších predpisov, následne mu odobral vodičský preukaz číslo Y. XXXXXX a z miesta kontroly spoločne so T. E. odišli bez toho, aby riadne zadokumentovali zistený priestupok a vydali mu potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu. Následne asi po pol hodine sa obaja vrátili do areálu firmy E. O., s.r.o., E. č. XXX. kde v kancelárii Ing. A. U. T. E. bez prítomnosti S. T. žiadali od Ing. A. U. úplatok vo výške 1.000,- € za to, že jeho priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky nebude zadokumentovaný a vodičský preukaz mu nebude zadržaný, ale bude iba zadokumentovaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov za porušenie povinnosti vodiča, spočívajúce v nepripútaní sa bezpečnostným pásom s uložením pokuty nezaplatené na mieste vo výške 20,- €. Nameraná hodnota požitia alkoholu bola účelovo zadokumentovaná na inú osobu a to W. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorého údaje získali od Ing. A. U. z fotokópie jeho občianskeho preukazu č. Y. T. E. za prítomnosti S. T. v kancelárii Ing. A. U. vo firme E. O., s.r.o. prevzal od Ing. A. U. úplatok v sume 1.000,- € a T. E. spracoval a vykázal ako výsledok zo služby priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona SNR rady č. 372/1990 o priestupkoch v znení neskorších predpisov - jazda pod vplyvom alkoholu, spáchaný cyklistom W. T., s uložením mu blokovej pokuty vo výške 50,- € blokmi na pokutu dielov A, série C, čísel XXXXXX., XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX a XXXXXX v nominálnej hodnote 10,- €. Obžalovaný S. T. spracoval a vykázal ako výsledok zo služby priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona SNR č. 372/1990 o priestupkoch v znení neskorších predpisov - nepripútanie vodiča Ing. A. U. bezpečnostnými pásmi vo výške 20,- € blokom na pokutu nezaplatenú na mieste evidenčného čísla G.. Finančné prostriedky na uhradenie oboch pokút, ale v sume 90,- € odovzdal Ing. A. U. T. E.. Nespracovaním správy o výsledku objasňovania priestupku, ktorého sa dopustil vodič Ing. A. U., nezadržaním jeho vodičského preukazu za vedenie motorového vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, nezakázaním mu ďalšej jazdy porušili ustanovenia čl. 21 ods. 5, čl. 29 ods. 2, čl. 30 ods. 2 písm. a) Nariadenia, prezidenta Policajného zboru č. 14/2011 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravnomo-inžinierskej činnosti v znení neskorších predpisov a spracovaním a vykázaním neexistujúcich priestupkov na osoby Ing. A. U. a W. T. konali v rozpore s § 84 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a s čl. 8 ods. 1 Nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 o objasňovaní priestupkov a prejednávani priestupkov v Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a tým porušili základné povinnosti policajta podľa ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), g) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov,

teda

ako verejní činitelia v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadali a prijali úplatok a ako verejní činitelia v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

čím spáchali

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obvinení stíhaní.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 15. mája 2014, sp. zn. BB-4T/4/2014 uznal obvinených T. E. a S. T. za vinných zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a to na skutkovom základe uvedenom v rozsudku.

Špecializovaný trestný súd za to každému z obvinených uložil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák.). Zároveň každému z obvinených uložil podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výške 1000 Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd uložil obom obvineným aj trest zákazu činnosti, a to výkonu funkcie verejného činiteľa na dobu 3 (troch) rokov.

Proti rozsudku podali obvinení odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj najvyšší súd) uznesením z 23. októbra 2014, sp. zn. 6 To 10/2014 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu podal obvinený S. T. prostredníctvom obhajcu JUDr. Richarda Bauera dovolanie. Dovolanie oprel o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený namietal, že skutok, z ktorého spáchania bol uznaný za vinného, nevykazuje všetky zákonné znaky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. V skutkovej vete nie je presne vyjadrené, v čom mal pre naplnenie zákonného znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku spočívať jeho podiel na spáchanom zločine, ako ani spôsob a rozsah vysporiadania sa s mierou podielu u oboch spoluobvinených, ktorých konanie je pri právnom posúdení skutku v konečnom dôsledku odlišné. Z výroku rozsudku o vine pritom nie je jednoznačne zrejmá jeho miera účasti a zavinenia na spáchaní skutku. Vyjadrená je len miera účasti a zavinenia u obvineného E.. Výrok o vine je tiež v rozpore s jeho odôvodnením, ktoré vôbec neupresňuje opísaný skutok, čo robí rozsudok nezrozumiteľným a arbitrárnym. V tejto súvislosti obvinený poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo presvedčivé a riadne odôvodnené. V tomto smere sa Špecializovaný trestný súd dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami tvoriacimi objektívnu a subjektívnu stránku trestného činu prijímania úplatku. Pochybil aj odvolací súd, ktorý si dôsledne nesplnil revíziu povinnosť, keď nekriticky akceptoval prvostupňové rozhodnutie a neprihliadal na predmetné vady.

V doplnení dovolania doručenom najvyššiemu súdu 27. júla 2015 obvinený prostredníctvom obhajcu uplatnil aj dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. g) Tr. por., teda že vo veci rozhodol nepríslušný súd a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. namietol, že trestné stíhanie a vyšetrovanie vo veci vykonávala inšpekcia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorá na to nebola oprávnená. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015. Obvinený mal za to, že v zmysle nariadenia č. 57 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 27. augusta 2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky

republiky patrí sekcia inšpekčnej služby do organizačnej štruktúry ministerstva. Sekcia predstavuje samostatnú organizačnú zložku výlučne podriadenú ministrovi, nezávislú od polície a existujúcu mimo štruktúr Policajného zboru. Je teda zrejme, že sekcia nemala kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie a podávať návrh na obžalobu, keďže inšpekcia predstavuje orgán zriadený bez legislatívneho splnomocnenia na vykonávanie uvedených úkonov. Obvinený z toho následne vyvodil aj nedostatok vecnej a miestnej príslušnosti Špecializovaného trestného súdu a taktiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže jeho trestné stíhanie viedol „nesubjekt trestného konania“.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vzhľadom obvinený opätovne v nezákonnosti a nekompetentnosti inšpekčnej služby viesť trestné stíhanie a vyšetrovanie v jeho trestnej veci. Ak súdy nižšieho stupňa vychádzali z dôkazov zabezpečených inšpekciou, išlo o nezákonné a neprípustné dôkazy vykonané pri nulitných procesných úkonoch nezákonným orgánom.

Vzhľadom na uvedené dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. g), písm. i) Tr. por. opierajú, ako aj porušenie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2014, sp. zn. 6 To 10/2014, ako aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, z 15. mája 2014, sp. zn. BB-4T 4/2014 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu. Súčasne žiadal, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že obvinený sa neberie do väzby.

Dovolanie a doplnenie dovolania bolo v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. zaslané na vyjadrenie obvinenému T. E. a Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorí na podania nereagovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného uznesením z 31. marca 2016, sp. zn. 2 TdoV 6/2015 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkami obvineného a považoval ich za nedôvodné.

Obvinený S. T. napadol vyššie citované uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) nálezom z 31. augusta 2017, č. k. I. ÚS 448/2016-57, rozhodol, že postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 TdoV 6/2015 a jeho uznesením z 31. marca 2016 bolo porušené základné právo S. T. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len Listina), ako aj základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Ústavný súd zároveň zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd zaviazal uhradiť S. T. na účet jeho advokáta JUDr. Richarda Bauera trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti sťažnosti S. T. nevyhovel.

Ústavný súd najvyššiemu súdu predovšetkým vytkol konanie o sťažovateľovom dovolaní v nezákonnom zložení senátu, keď zo zákonných sudcov boli pri rozhodovaní prítomní iba dvaja sudcovia - JUDr. Serbová a JUDr. Farkaš. Traja zákonní sudcovia - JUDr. Šimonová, JUDr. Harabin a JUDr. Dohňanský boli sťažovateľovi odňatí. Za takéhoto stavu nemožno senát, ktorý o dovolaní rozhodoval, považovať za zákonný. Zmena senátu najvyššieho súdu sa uskutočnila bez splnenia zákonom ustanovených podmienok opatrením č. 11 predsedníčky najvyššieho súdu. Následná individuálna zmena bola dôsledkom subjektívnej chyby, ktorá však bola sekundárna a pre porušenie ústavy podružná. Pre porušenie základného práva na zákonného sudcu malo väčší vplyv opatrenie č. 11. V nadväznosti na to ústavný súd uviedol: „Zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady pre funkciu sudcu... Na určenie totožnosti zákonného sudcu právne významná je podmienka § 11 zákona č.

335/1991 Zb., podľa ktorej za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce. Výnimku tvorí len prípad, ktorý je upravený § 2 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení zákona č. 18/1993 Z. z. a č. 163/1995 Z. z. Citované ustanovenie pod nadpisom „rozvrh práce“ uvádza: „Rozdelenie práce na súdoch sa určuje na kalendárny rok rozvrhom práce, v rozvrhu práce sa určí aj zastupovanie sudcov.

V prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu alebo výrazných rozdielov v pracovnom vyťažení určí predseda súdu rozvrh presunu agendy do iného oddelenia. Opatrenie podľa § 2 ods. 2 citovanej vyhlášky vykonáva predseda súdu v súlade s určeným zastupovaním v rozvrhu práce, pokiaľ zabezpečenie riadneho chodu súdu nevyžaduje iný prístup. Rovnako sa postupuje aj v prípade vylúčenia sudcu.“ ...Predseda súdu nemôže na základe vlastnej úvahy, vychádzajúc v ústrety niektorému účastníkovi konania, odňať vec zákonnému sudcovi v rozpore so zákonom a prideliť ju inému bez uvedenia presného dôvodu (II. ÚS 47/1999).“

Ústavný súd ďalej konštatoval: „Zákonným sudcom môže byť ľubovoľný sudca, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Podmienkou však musí byť, aby sa vec prideliť v súlade s rozvrhom práce ustanoveným pre kalendárny rok, v ktorom sa vec má prideliť podľa času doručenia žaloby na súd. Ak sa vec pridelí sudcovi podľa iného rozvrhu práce, taký stav v zásade nemožno kvalifikovať ako splnenie podmienok pre uplatnenie práva na zákonného sudcu. Túto podmienku možno vyvodiť z účelu práva na zákonného sudcu. Účelom tohto základného práva je poskytnúť osobe, ktorá sa pred súdom uchádza o ochranu svojho práva, záruku, že o jej spore o právo rozhodne nestranný sudca. Prípadným manipuláciám pri pridelení veci na zabezpečenie nestrannosti sudcu slúži princíp náhodného výberu sudcu, ktorý bude o veci konať a rozhodovať. Voľbou z rozvrhov prác na niekoľko rokov sa zvyšuje pravdepodobnosť obmedzenia či popretia nestrannosti sudcu ustanoveného za zákonného sudcu. Ak sa napríklad vec doručí súdu v jednom kalendárnom roku a sudcovi sa pridelí v inom kalendárnom roku, priradením veci podľa rozvrhu práce na iný kalendárny rok sa vytvára možnosť manipulovať s vecou odložením jej priradenia „vhodnejšiemu sudcovi“, ako je ten, ktorý by mal dostať vec podľa rozvrhu práce vypracovanom pre rok doručenia žaloby. Vytvára sa dokonca aj príležitosť pre zámerné úpravy budúceho rozvrhu práce tak, aby sa konkrétny sudca stal zákonným sudcom pre danú žalobu. Nie je podstatná štatistická pravdepodobnosť, s ktorou sa spája hrozba prípravy zámerné upravených rozvrhov práce pre rok, v ktorom sa pridelí žaloba doručená súdu. Už sama možnosť nastania takého stavu je dostatočná na to, aby sa v záujme zachovania princípu náhodného výberu sudcu uprednostnilo určenie zákonného sudcu podľa rozvrhu práce na kalendárny rok, v ktorom bola vec predložená súdu na rozhodnutie. Ak sudca určený podľa rozvrhu práce na kalendárny rok, v ktorom vec došla súdu, je zákonným sudcom, potom sudca určený podľa iného rozvrhu práce v zásade nie je zákonným sudcom.“

Ústavný súd ďalej vytkol zmenu v zložení senátov na základe opatrenia predsedníčky najvyššieho súdu č. 11, ktorá bola uskutočnená z dôvodu, že „Interpretácie JUDr. Harabina v médiách boli nevhodné,“ a „pre reakcie verejnosti za posledné obdobie, ktoré znižujú dôveru v súdnu moc... čo bolo signálom, že bolo treba niečo so senátom IT robiť“. V tejto súvislosti ústavný súd uviedol: „Kritika činnosti súdov pri zachovaní určitých pravidiel, predovšetkým pri zachovaní autority súdnej moci, sa pokladá za súčasť ochrany slobody prejavu podľa čl. 10 dohovoru (The Sunday Times Case, séria A, č. 30; Case of Prager and Oberschlick v. Austria, séria A, č. 313; Case of Feldek v. Slovakia, sťažnosť č. 29032/95, etc.), aj za súčasť slobody prejavu, tak ako ju chráni čl. 26 ústavy (II. ÚS 261/01, II. ÚS 152/2008). Táto okolnosť neznamená právo na bezmedznú a bezdôvodnú kritiku súdov, lebo legitímnosť slobody prejavu predurčuje požiadavka zachovania spravodlivej rovnováhy medzi uplatnením slobody prejavu kritikou súdnej moci a nezávislosťou súdnictva.

..... Nespokojnosť verejnosti s postupom a rozhodnutím súdu v konkrétnej veci môže byť prejavom úplne dôvodného nesúhlasu, no rovnako dobre môže byť aj výsledkom celkom nedôvodného a nesprávneho hodnotenia dôsledne zákonného konania súdu. S verejnou mienkou možno manipulovať. Verejnosť môžu zavádzať štátne orgány podávajúce informácie o svojej činnosti aj masmédiá. Sama nevôľa verejnosti, nedostatok jej priazne a porozumenia pre konkrétne súdne rozhodnutie a či pre

konkrétnych sudcov nemôže byť ospravedlnením pre zásahy do súdnej moci či do právneho postavenia sudcov, pre ignoráciu nezávislosti súdnej moci vyvodzovaním zodpovednosti proti sudcom a súdom z dôvodu nespokojnosti verejnosti, ale ani ktoréhokoľvek iného orgánu verejnej moci, so súdnym rozhodnutím.

Ak sudca porušuje zákon, nerešpektuje práva účastníkov konania a spreneveruje sa úlohe súdnej moci v spoločnosti, môže to byť príčina pre odvolanie sudcu z rozhodovania o konkrétnej veci či dokonca pre skončenie jeho pôsobenia vo funkcii sudcu, no môže sa tak udiť jedine po splnení všetkých podmienok určených zákonom a spôsobom určeným zákonom. Sudca môže byť postihnutý sankciou za nenáležité uplatnenie súdnej moci buď v disciplinárnom konaní, alebo dokonca podľa ustanovení Trestného zákona, predovšetkým za zneužitie zverenej verejnej moci. Ak sa nespĺňajú zákonom určené podmienky pre začatie zákonom ustanoveného postihu sudcu za chyby, ktorých sa dopustil pri výkone funkcie sudcu, sudcu nemožno potrestať. Zhodné platí v prípadoch, keď sa splnia podmienky pre začatie konania o uplatnení sudcovskej zodpovednosti, no konanie sa neskončí právoplatným rozhodnutím o vine sudcu.

V okolnostiach prípadu v rozhodnom čase nedošlo k podaniu návrhu na začatie disciplinárneho konania proti sudcom sťažovateľovho zákonného senátu ani nebol daný orgánom činným v trestnom konaní návrh, aby proti sudcom sťažovateľovho zákonného senátu začali trestné stíhanie. Bez právneho základu došlo k zmene zákonného senátu, ktorý v inej veci o príbuznej záležitosti rozhodol spôsobom, s ktorým nesúhlasili niektorí sudcovia, ani nevyvolalo porozumenie u niektorých členov vlády Slovenskej republiky, v časti masmédií a časti verejnej mienky.

Nedodržanie zákonom ustanovených podmienok výmeny zákonných sudcov v okolnostiach prípadu má za následok, že ochrana, akú sťažovateľovi priznáva čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, bola porušená. V koncepcii čl. 6 dohovoru došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1, lebo súd mal vo svojich radoch sudcov, ktorí neboli zákonnými sudcami podľa vnútroštátneho práva.“

Nález ústavného súdu bol doručený do podateľne najvyššieho súdu 18. septembra 2017. Na základe pokynu predsedníčky senátu bola predmetnej trestnej veci 17. októbra 2017 pridelená nová spisová značka 2 TdoV 12/2017.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nález ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

V súlade s nálezom ústavného súdu dovolací súd rozhodoval o dovolaní obvineného v senáte zloženom zo sudcov zaradených do senátu 2 TdoV ku dňu nápadu dovolania, t. j. k 9. júnu 2015 (s vylúčením JUDr. Karabína, ktorý 31. augusta 2015 zomrel, JUDr. Hatalu a JUDr. Hudáka, ktorí v predmetnej veci rozhodovali ako členovia senátu odvolacieho súdu).

Na verejnom zasadnutí, konanom v neprítomnosti obvineného na základe jeho žiadosti, obhajca obvineného v rámci konečného návrhu navrhol dovolaniu vyhovieť a vysloviť, že z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 písm. g) a písm. i) Tr. por. bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2014, sp. zn. 6To 10/2014 a konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, porušený zákon, najmä v § 2 ods. 1, § 119, § 319 Tr. por., ako aj v čl. 6 Dohovoru v neprospech obvineného. Zároveň žiadal zrušiť vo všetkých výrokoch napadnuté uznesenie a rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 15. mája 2014, sp. zn. BB-4T/4/2014, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ktoré sa týkali obvineného S. T., ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a s prihliadnutím na čl. 6 Dohovoru, za analogického použitia § 387 ods. 1 Tr. por., ktoré takýto postup nevyklučuje, s dôrazným prihliadnutím na judikatúru EŠLP, najmä na rozsudky Ramsahai a ďalší proti Holandsku, č. sťažnosti 52391/99, Kummer proti Českej republike, č. sťažnosti 32133/11, Eremiášová a Pechová proti Českej republike, č. sťažnosti 23944/04,

navrhol, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 285 písm. a) Tr. por. v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/2 Gv 23/13/1000-28 z 31. januára 2014 podanej voči obvinenému pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. a prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože má za to, že obvinenému nikdy nebolo zákonným spôsobom na to určeným zákonným orgánom verejnej moci, zo zákonne zabezpečených a vykonaných dôkazov dokázané, že by sa stal skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný. Súčasne obvinený žiadal zákonný senát, aby spravodlivo rozhodol vo svetle judikatúry EŠLP a čl. 6 Dohovoru, ako aj vo svetle argumentov a dôvodov, ktoré uviedol vo svojom rozsudku sp. zn. 2 Tdo V 16/2014 z 22. júla 2015, kde bola v identicky zloženom senáte posudzovaná zákonnosť a nezávislosť Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, obstarávanie, zabezpečovanie, vykonávanie dôkazov jej vyšetrovateľmi a boli posúdené ostatné významné aspekty vzťahujúce sa podľa názoru obhajoby na dovolanie obvineného, jeho dôvody a argumenty. Taktiež požiadal o dôsledný extenzívny a spravodlivý výklad a aplikáciu čl. 6 Dohovoru, a to za účelom ďalšieho nepredlžovania nezákonného stavu prijatím konečného rozhodnutia.

Prokurátorka dovolaciemu súdu navrhla dovolanie obvineného zamietnuť, pretože ním uvádzané skutočnosti nenapĺňajú dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. g), písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací pred vydaním rozhodnutia skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.). V dovolaní sú uvedené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dovolanie je riadne odôvodnené (§ 374 ods. 1 Tr. por.).

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané žiadne zákonné dôvody pre odmietnutie dovolania v celom rozsahu, preskúmal na verejnom zasadnutí v súlade s § 384 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým dovolateľ podal dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, so zameraním na dôvody dovolania, ktoré sú uvedené v dovolaní, pretože v súlade s § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené a zistil, že dovolanie obvineného je dôvodné.

V zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad a ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí. V konaní o dovolaní je potrebné starostlivo skúmať opodstatnenosť podaného dovolania s prihliadnutím na dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody. Súdny majú povinnosť poskytovať ochranu základným právam a slobodám bez ohľadu na stupeň, na ktorom rozhodujú.

Dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.). Rešpektovanie zákonnosti pri vykonávaní dôkazov nie je abstraktnou a formalistickou požiadavkou, ale má základný význam pre spravodlivosť

trestného procesu. Žiadny súd nemôže bez toho, aby nepoškodil riadny výkon spravodlivosti, brať do úvahy dôkaz získaný nezákonným spôsobom, pretože trestné konanie je založené na zásadách právneho štátu.

Zákonnosť dôkazu predpokladá

1. jeho získanie z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon,
2. zabezpečenie a vykonávanie procesným subjektom k tomu zákonom oprávneným,
3. v zodpovedajúcom štádiu trestného konania,
4. postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi.

Okrem zákonnosti dôkazu je potrebné rozlišovať tzv. procesnú použiteľnosť dôkazu (nepripustnosť dôkazu), pri ktorej ide v zásade o zákonný dôkaz, ktorý však vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť použitý v ďalšom priebehu konania a nie je možné z neho vychádzať pri uštalovaní skutkového stavu veci.

Nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon (§ 2 ods. 1 Tr. por.).

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Zásada zákonného procesu vyjadrená v § 2 ods. 1 Tr. por. nadväzuje na ustanovenie čl. 17 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon („nullus processus criminalis sine lege“). Ide o vyjadrenie zásady riadneho zákonného procesu, ktorá je najdôležitejšou zásadou trestného konania. Trestné stíhanie je možné viesť len v súlade so zákonom, preto aj postup príslušných orgánov musí byť vždy v súlade so zákonom. Zákonnosť stíhania, ktorá je výslovne garantovaná v ústave, sa obsahovo prekrýva s podrobnejšou a komplexnejšou garanciou spravodlivého procesu podľa čl. 46 a nasl. ústavy, resp. čl. 6 a 7 Dohovoru a čl. 14 a 15 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Záruky zákonnosti stíhania sa týkajú všetkých štádií trestného konania od vznesenia obvinenia až po vyhlásenie konečného rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces je limitom práva na riadny zákonný proces v tom zmysle, že nie každá nezákonnosť sa rovná nespravodlivosti a neústavnosti, ale len taká, ktorá vedie k vine obvineného. Na druhej strane zákonnosť limituje spravodlivosť procesu tým, že nezákonný proces jeho spravodlivosť ohrozuje najmä v tom, že nemôže viesť k spravodlivému potrestaniu páchatela. Prípadné nezákonnosti nie je možné ospravedlniť účelovým konštatovaním, že celková spravodlivosť bola zachovaná a tým bol garantovaný aj spravodlivý proces. Nezákonný proces nemôže prispieť k rozhodnutiu o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Rámcom spravodlivého procesu môže byť jedine proces vedený zákonným spôsobom, kde zákonnosť je formou trestného konania a spravodlivosť žiadúcou kvalitou jeho obsahu.

V zmysle § 10 ods. 1 Tr. por. sú orgánmi činnými v trestnom konaní prokurátor a policajt.

Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru, poverený príslušník Policajného zboru (§ 10 ods. 8 písm. a), písm. c) Tr. por.).

V zmysle § 10 ods. 9 veta prvá Tr. por. sa policajtom na účely tohto zákona rozumie v rozsahu poverenia úkonov vyšetrovania aj zástupca príslušného orgánu iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie, ktorý je zaradený do spoločného vyšetrovacieho tímu vytvoreného na základe dohody.

Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru uvedeným v odseku 8 písm. a) a c) v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vykonávanie rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní (§ 10 ods. 10 Tr. por.).

Policajný zbor sa člení na službu kriminálnej polície, službu finančnej polície, službu poriadkovej polície, službu dopravnej polície, službu železničnej polície, službu ochrany objektov, službu hraničnej a cudzineckej polície, službu osobitného určenia, službu ochrany určených osôb a inšpekčnú službu; organizačnou súčasťou Policajného zboru je aj útvar kriminalisticko-expertíznych činností, ktorý vykonáva odbornú činnosť a znaleckú činnosť podľa osobitných predpisov (§ 4 ods. 1 zákona o Policajnom zbore).

Služby Policajného zboru pôsobia v rámci útvarov Policajného zboru, ktoré zriaďuje a zrušuje minister; zároveň určuje náplň ich činností a vnútornú organizáciu. Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec. Útvary Policajného zboru sú organizované spravidla podľa organizácie súdov (§ 4 ods. 2 zákona o Policajnom zbore).

Minister zriaďuje osobitné útvary s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky na odhaľovanie a vyšetrovanie trestných činov vo veciach, ktoré patria do právomoci Špecializovaného trestného súdu podľa osobitného zákona (§ 4 ods. 3 zákona o Policajnom zbore).

Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že na základe podozrenia z trestnej činnosti príslušníkov Policajného zboru Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby stred uznesením z 24. januára 2013, ČVS:SKIS-18/OISS-V-2013 začalo trestné stíhanie vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. a prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Následne rovnaký orgán uznesením z 13. marca 2013, ČVS:SKIS-18/OISS-V-2013 vzniesol obvineným T. E. a S. T. obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

V prípravnom konaní po začatí trestného stíhania boli vypočutí ako svedkovia W. T. (č. l. 95-98), Ing. T. U. (č. l. 104-109), J. N. (č. l. 117-119), H. Q. (č. l. 123-125),

Po vznesení obvinenia boli uskutočnené tieto úkony: výsluchy svedkov - W. T. (č. l. 99-103), Ing. T. U. (č. l. 110-116), J. N. (č. l. 120-122), H. Q. (č. l. 116-129), J. D. (č. l. 130-133), H. Y. (č. l. 134-138), práp. T. H. (č. l. 139-142), mjr. Mgr. J. Y. (č. l. 143-146), npráp. Q. O. (č. l. 147-150), G. X. (č. l. 151-154); konfrontácie - obvinený T. E. a svedok Ing. A. U. (č. l. 61-71), obvinený S. T. a svedok Ing. A. U. (č. l. 72-81), obvinený T. E. a svedok W. T. (č. l. 82-86 rub), obvinený T. E. a svedok práp. T. H. (č. l. 87-94); pribratý znalec z odboru psychológia, odvetvia klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých na vyšetrenie svedka W. T. a predložený znalecký psychologický posudok č. 24/2013 (č. l. 155-174); pribratý Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru v Slovenskej Ľupči, oddelenie forenzej identifikácie, odvetvie daktyloskopia na skúmanie papierika bielej farby vydaného Ing. A. U. s daktyloskopickými kartami obvinených a predložený znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2013/1939 (č. l. 175-182); pribratý znalec z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa) na posúdenie podpisov W. T., Ing. A. U. a obvinených na predložených dokumentoch, predložený znalecký posudok č. 34/2013 a uskutočnený výsluch znalca (č. l. 183-280); vydané veci - hliadkové knižky obvinených k 4. októbru 2012 a Kniha zadržaných vodičských preukazov k 4. októbru 2012.

Súd prvého stupňa pri ustálení viny obvineného vychádzal z uvedených listinných dôkazov, ako aj niektorých svedeckých výpovedí uskutočnených v prípravnom konaní v spojení s výpoveďami svedkov vykonaných na hlavnom pojednávaní, s výnimkou výpovede svedka W. T.. U daného svedka vzal súd za smerodajnú iba jeho výpoveď z prípravného konania, v ktorej poprel uloženie a zaplatenie pokuty.

Všetky dôkazy boli v prípravnom konaní vykonané vyšetrovateľom Policajného zboru konajúcim v mene Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby stred, resp. na základe uznesení daného vyšetrovateľa. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky je ale odborným útvarom Ministerstva vnútra na úseku kontroly a inšpekčnej služby Policajného zboru, pričom nie je súčasťou Policajného zboru. Nemôže preto preverovať oznámenia o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin a ostatné podnety na trestné stíhanie, vykonávať vyšetrovanie ani skrátené vyšetrovanie o trestných činoch, ani keby išlo o trestnú činnosť policajtov. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby, tak ako sa to stalo v posudzovanom prípade, nemala teda kompetenciu začínať trestné stíhanie, vznášať obvinenie, podávať návrh na podanie obžaloby, resp. robiť ďalšie procesné úkony v zmysle Trestného poriadku. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že pod uzneseniami o začatí trestného stíhania, vznesenia obvinenia a návrhom na podanie obžaloby, resp. aj pod inými úkonmi vykonanými podľa Trestného poriadku (napr. výsluchy obvinených a svedkov, konfrontácie, pribratie znalcov) je uvedený vyšetrovateľ Policajného zboru. V hlavičke uznesení, návrhu na podanie obžaloby, resp. iných úkonov je totiž sprítomnený štátny orgán, ktorý ho urobil a tým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby stred. V závere uznesení je okrúhla pečiatka, ktorá autorizuje rozhodnutia, s názvom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Takáto kumulácia dvoch štátnych orgánov do jedného, pokiaľ ide o autorstvo rozhodnutí v mene Slovenskej republiky, sama o sebe robí tieto rozhodnutia zmätočnými, nezrozumiteľnými, nulitnými a v konečnom dôsledku i nezákonnými. Rozhodnutia orgánu, ktorý nebol príslušný na trestné stíhanie, sú rozhodnutiami nulitnými, predstavujúcimi porušenie práva na stíhanie zákonným spôsobom v zmysle čl. 17 ústavy. V danej veci k takému zásahu došlo už uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby stred z 24. januára 2013, ČVS:SKIS-18/OISS-V-2013, o začatí trestného stíhania, ako aj uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby stred z 13. marca 2013, ČVS:SKIS-18/OISS-V-2013, o vznesení obvinenia.

Nakoľko uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia vydal neoprávnený orgán, ktorý nemal kompetencie v zmysle Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore, dôkazy získané úkonmi vykonanými procesne neoprávneným subjektom boli nezákonné a v dôsledku toho nepoužiteľné.

Vzhľadom na fakt, že trestné stíhanie bolo od počiatku vedené orgánom k tomu neoprávneným, dovolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa ostatnými námietkami obvineného, ktorými odôvodňoval existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. i) Tr. por. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Tr. por. pritom obvinený uplatnil obdobné námietky ako pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., s ktorými sa dovolací súd stotožnil a na základe ktorých zrušil napadnuté rozhodnutia súdov nižšieho stupňa.

V zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti

nemu.

Dovolací súd po vyslovení porušenia zákona, zrušenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a podľa okolností prípadu aj rozhodnutia súdu prvého stupňa, spravidla prikáže súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol (§ 388 ods. 1 Tr. por.). Po rozhodnutí podľa § 386 ods. 1 a 2 Tr. por. môže dovolací súd vrátiť vec do prípravného konania, ak o vrátenie veci požiadal generálny prokurátor (§ 389 ods. 1 Tr. por.).

Po zrušení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa bolo potrebné učiniť vo veci nové rozhodnutie. Trestný poriadok (na rozdiel od českej právnej úpravy) výslovne neupravuje možnosť, aby najvyšší súd po zrušení napadnutého rozhodnutia sám vo veci rozhodol, a to napriek tomu, že táto skutočnosť vyplýva aj zo štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov, najmä § 371 ods. 1 písm. f), písm. k) Tr. por. Aj keď zákonodarca výslovne neurčil dovolaciemu súdu použitie ustanovenia o oslobodení, s ohľadom na extenzívny výklad Dohovoru, ktorý má vyššiu právnu silu, bolo povinnosťou odvolacieho súdu zabrániť v ďalšej protiprávnosti konania vo vzťahu k obvinenému.

Majúc na mysli ekonomiu, efektivitu celého trestného konania, okamžitú spravodlivosť, nepredlžovanie nezákonného stavu a predchádzanie ďalšiemu šikanovaniu obvineného nadbytočným pokračovaním konania, dovolací súd ukončil jeho trestné stíhanie podľa § 388 ods. 1 Tr. por. per analogiam, rešpektujúc pritom články 152 ods. 4, 154c ods. 1 ústavy a 6 ods. 1 Dohovoru (každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne okrem iného i o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu), oslobodením obvineného spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 4. februára 2014, č. k. VII/2 Gv 23/2013/1000-28, pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v zmysle § 285 písm. a) Tr. por., pretože pre absenciu začatia trestného stíhania zákonným spôsobom, a na to nadväzujúcu nepoužiteľnosť vykonaných dôkazov, nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný. Vzhľadom na charakter zistených pochybení by k rovnakému právnemu záveru dospel aj súd prvého stupňa, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. V záujme zbytočného neodďaľovania konečného rozhodnutia, rozhodol už dovolací súd meritórne.

Podľa § 324 Tr. por. ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech. Rovnako rozhodne v prospech obžalovaného, ktorému je na prospech dôvod, na ktorého základe rozhodol v prospech zúčastnenej osoby.

Vzhľadom na to, že obžaloba bola podaná aj na obvineného T. E. a ponechanie jeho odsúdenia v platnosti by bolo v rozpore s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 324 Tr. por. per analogiam, zrušil rozhodnutia súdov nižšieho stupňa aj vo vzťahu k tomuto obvinenému a oslobodil ho spod obžaloby z rovnakých dôvodov ako obvineného S. T..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.